

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
10-562 Olsztyn
Emilii Plater 1

II SA/OI 890/22

DOR. WYR. Z UZ.

dor. wyr. z uz. z 26.01.2023

Olsztyn, 2023-02-09

Burmistrz Barczewa

Załączniki:

1. 890 dor. wyr. z uz. z 26.01.2023.pdf

Dokument został podpisany, aby go zweryfikować należy
użyć oprogramowania do weryfikacji podpisu

Data złożenia podpisu: 2023-02-09T10:32:51.988Z

Podpis elektroniczny

Dnia: 9 lutego 2023 r.
Sygn. akt II SA/OI 890/22

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Burmistrz Barczewa
/5889Igdj/SkrytkaESP

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 3.02.2023 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza, jako stronie, odpis wyroku wraz z uzasadnieniem z dnia 26.01.2023 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

SPECJALISTA

Karolina Hrymowicz

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu (art. 83 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm. - zwanej dalej „p.p.s.a.”). Skarga kasacyjna złożona po upływie tego terminu zostanie odrzucona (art. 178 ustawy p.p.s.a.).
2. Skarga kasacyjna, pod rygorem odrzucenia, powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym albo doradcą podatkowym w sprawach obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami lub rzecznikiem patentowym w sprawach własności przemysłowej.
3. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu – według ustalonego wzoru. Złożenie tego wniosku wpływa na rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej (art. 177 § 3 – 6 p.p.s.a.)¹.

¹ Art. 177. § 1. Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej

WSA/dor.8a – doręczenie odpisu wyroku wydanego w trybie uproszczonym lub wydanego w trybie zwykłym w stosunku do osoby pozbawionej wolności

4. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 3, są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>
5. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swojego zamieszkania, adresu do doręczeń lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest Sądowi znany.

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŠENIA PISM ORAZ DORĘCZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma procesowe w postępowaniu sądoadministracyjnym mogą być sporządzone w postaci papierowej albo w formie dokumentu elektronicznego.
  2. Pisma w formie dokumentu elektronicznego wnosi się do sądu administracyjnego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm. - zwanej dalej „p.p.s.a.”). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
  3. Pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno spełniać wszystkie wymogi pisma w postaci papierowej, czyli zawierać:
    - 1) oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników;
    - 2) oznaczenie rodzaju pisma;
    - 3) osnovę wniosku lub oświadczenia;
    - 4) podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika;
    - 5) wymienienie załączników.Jeżeli jest pierwszym pismem w sprawie powinno także zawierać:
    - a) oznaczenie miejsca zamieszkania, a w razie jego braku - adresu do doręczeń, lub siedziby i adresów stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników,
    - b) numer PESEL strony wnoszącej pismo, będącej osobą fizyczną, oraz numer PESEL jej przedstawiciela ustawowego, jeżeli są obowiązani do jego posiadania albo posiadają go nie mając takiego obowiązku, lub
  - c) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numer identyfikacyjny REGON albo numer w innym właściwym rejestrze lub ewidencji, albo numer identyfikacji podatkowej strony wnoszącej pismo, niebędącej osobą fizyczną, która nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest ona obowiązana do jego posiadania,
  - d) oznaczenie przedmiotu sprawy, a w przypadku gdy jest kolejnym pismem w sprawie - sygnaturę akt (art. 46 § 1 i 2 p.p.s.a.).
4. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na

---

biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wniesie środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie.

WSA/dor.8a – doręczenie odpisu wyroku wydanego w trybie uproszczonym lub wydanego w trybie zwykłym w stosunku do osoby pozbawionej wolności

- platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adres elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
5. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane na dotychczasowy adres pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).
6. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
7. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
8. Do pisma należy dołączyć pełnomocnictwo lub jego wierzytelny odpis, jeżeli pismo wnosi pełnomocnik, który w danej sprawie nie złożył jeszcze tych dokumentów przed sądem. Pełnomocnictwo udzielone w formie dokumentu elektronicznego podpisuje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 37 § 1 i art. 37a p.p.s.a.).
9. Składając pismo w formie dokumentu elektronicznego strona może skorzystać ze wzorów dokumentów elektronicznych udostępnionych na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP).
10. Sąd potwierdza wniesienie pisma w formie dokumentu elektronicznego do swojej elektronicznej skrzynki podawczej przez przesłanie urzędowego poświadczenia odbioru (art. 49a p.p.s.a.).
11. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
12. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczania korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).
13. W celu doręczenia pisma w formie dokumentu elektronicznego na adres elektroniczny adresata wysyłane jest zawiadomienie zawierające informację o możliwości odbioru pisma w formie dokumentu elektronicznego, wraz ze wskazaniem adresu elektronicznego, z którego adresat może pobrać dokument i pod którym powinien dokonać potwierdzenia doręczenia dokumentu, a także pouczenie o sposobie odbioru tego pisma i informacja o wymogu podpisania urzędowego poświadczenia odbioru kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 74a § 3 p.p.s.a.).
14. Datą doręczenia pisma będzie data podpisania przez adresata pisma urzędowego poświadczenia odbioru. W przypadku nieodebrania tego pisma, po upływie siedmiu dni, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, na adres elektroniczny adresata zostanie wysłane powtórne zawiadomienie o możliwości odebrania tego pisma. Po upływie czternastu dni od dnia przesłania pierwszego zawiadomienia nieodebrana korespondencja sądowa będzie uważana za doręczoną (art. 74a § 5 - 8 p.p.s.a.).
15. W przypadku uznania pisma w formie dokumentu elektronicznego za doręczone sąd umożliwia adresatowi dostęp do treści tego pisma w systemie teleinformatycznym sądu oraz do informacji o dacie uznania pisma za doręczone i datach wysłania zawiadomień przez okres co najmniej trzech miesięcy od dnia uznania pisma w formie dokumentu elektronicznego za doręczone (art. 74a § 9 p.p.s.a.).
16. Strona może w każdej chwili zrezygnować z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W takiej sytuacji sąd doręcza pismo stronie w sposób tradycyjny. Oświadczenie o rezygnacji z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej może być złożone jedynie w formie dokumentu elektronicznego (art. 74a § 2 p.p.s.a.)."

Sygn. akt II SA/OI 890/22

**ODPIS ORZECZENIA
NIEPRAWOMOCNEGO**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
w składzie następującym:

Przewodniczący

Sędziowie

Sędzia WSA Marzenna Glabas

Sędzia WSA Ewa Osipuk (spr.)

Sędzia WSA Piotr Chybicki

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 26 stycznia 2023 r.

sprawy ze skargi Wojewody Warmińsko-Mazurskiego

na uchwałę Rady Miejskiej w Barczewie

z dnia 28 marca 2019 r. nr VI (67) 2019

w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta

Barczewa z fragmentami terenu w obrębach Ruszajny i Bark - Wrocikowo

stwierdza nieważność § 7 pkt 1 – 3 zaskarżonej uchwały.

na oryginalne właściwe podpisy
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM
SPECJALISTA

Karolina Hrymowicz

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr VI(67)2019 z dnia 28 marca 2019 r., Rada Miejska w Barczewie (dalej jako: „Rada”, „organ”) podjęła uchwałę w sprawie zmiany miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego miasta Barczewa z fragmentami terenu w obrębach Ruszajny i Bark – Wrocikowo, zwaną dalej „Planem”.

W skardze, złożonej na tę uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, Wojewoda Warmińsko–Mazurski wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w części dotyczącej § 7 pkt 1-3 uchwały. Organ nadzoru uznał, że zaskarżone postanowienia są niezgodne z prawem.

Wskazano, że przepis art. 15 ust. 3 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zezwalający na określenie w planie miejscowym zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane, został uchylony na mocy ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz.U. z 2015 r. poz. 774), dalej jako: „ustawa krajobrazowa”.

Wojewoda powołał się na art. 37a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2022 r. poz. 503), dalej jako” u.p.z.p.”, wskazując, że sytuowanie obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń nie następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Rada nie utraciła kompetencji do określania ww. zasad i warunków, jednakże, według nowej regulacji powinna to uczynić w odrębnej niż plan miejscowy uchwale, stanowiącej akt prawa miejscowego. Uchwała podjęta została w dniu 28 marca 2019 r. a ustawa krajobrazowa obowiązuje od 11 września 2015 r. Natomiast uchwała o przystąpieniu do sporządzania zaskarżonego planu podjęta została w dniu 27 czerwca 2017 r. i w związku z tym, w sprawie nie znajdują zastosowania przepisy przejściowe, bowiem procedura planistyczna została zainicjowana już po wejściu w życie ustawy krajobrazowej.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, uregulowanie w planie miejscowym materii powierzonej przez ustawodawcę do unormowania w odrębnej uchwale, stanowi istotne naruszenie prawa.

W odpowiedzi na skargę, Rada wniosła o jej oddalenie, nie zgadzając się z uzasadnieniem skargi. Powołano się na art. 3 i 1 ust. 2 oraz art. 20 ust. 1 i art. 27 u.p.z.p. Wskazano, że Plan zawiera elementy obligatoryjne i fakultatywne i zawarto w § 7 pkt 1-3 zapisy dotyczące zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego. Stanowią one obligatoryjną część Planu i wynikają z art. 15 ust. 2 pkt 2 (względnie z ust. 2 pkt 3a lub 5) u.p.z.p., nie zaś z art. 15 ust. 3 pkt 9 tej ustawy. W zaskarżonej uchwale przewidziano zapisy respektujące wymogi kształtowania ładu przestrzennego. Nie ustalono zbioru zasad i warunków sytuowania reklam, obiektów małej architektury, ogrodzeń, które winny być regulowane uchwałą, o której mowa w art. 37a u.p.z.p. Zakwestionowane zapisy odnoszące się do nakazów, dopuszczeń czy zakazów, nie stanowią elementu zbioru takich ustaleń „zarezerwowanych” dla uchwały krajobrazowej. Nie wprowadzono zakazu budowy ogrodzeń, czy wznoszenia reklam jako takich, a tylko wyeliminowano możliwość zaburzenia ładu przestrzennego. Przepis art. 15 ust. 2 pkt 3a u.p.z.p. zobowiązuje organ planistyczny do zawarcia w planie miejscowym nie tylko zasad ochrony istniejącego już w przestrzeni publicznej krajobrazu, lecz także zasad jego kształtowania w przypadku realizacji zabudowy na terenach jeszcze niezainwestowanych. Zapisy § 7 pkt 1-3 uchwały respektują również powyższe zobowiązanie.

Wskazano, że definicja pojęcia „obszaru przestrzeni publicznej” została zawarta w art. 2 pkt 6 u.p.z.p. Ze względu na niedookreśloność zarówno pojęcia, jak i definicji, należy uznać, że ustawodawcy chodziło o zapewnienie dostępu do obszarów o szczególnym znaczeniu ze względu na ich lokalizację, a także dla zaspokojenia różnorodnych potrzeb mieszkańców i poprawy jakości ich życia. Zakwestionowane zapisy uchwały spełniają te wymogi.

Organ podniósł też, że nie można pomijać że skarżący, wydając rozstrzygnięcie nadzorcze z dnia 13 maja 2019 r., nie dostrzegł innych uchybień uchwały poza § 17 pkt 4 lit.g terenu elementarnego oznaczonego symbolem A47MNU. Prowadząc postępowanie nadzorcze, organ nadzoru nie miał wątpliwości co do zgodności z prawem pozostałych zapisów uchwały – w tym § 7 pkt 1-3. Zakwestionowane postanowienia Planu pozostają w zgodzie również z zasadami konstytucyjnymi, w tym zasadą równości i ochrony prawa własności.

Wskazano, że w Gminie Barczewo nie obowiązuje uchwała krajobrazowa, dlatego jedynym instrumentem prawnym, regulującym kwestie ładu przestrzennego są

Sygn. akt II SA/OI 890/22

postanowienia § 7 pkt 1-3 uchwały, a ich wyeliminowanie z obrotu prawnego doprowadzi do nieuzasadnionego zniesienia wymogów ładu przestrzennego, chaosu architektoniczno-krajobrazowego, czy kompozycyjno-estetycznego, a tym samym, nie będą spełnione wymogi ustawowe zawarte w art. 15 ust. 2 w zw. z art. 1 ust. 2 u.p.z.p.

W ocenie organu, zaskarżona uchwała nie wypełnia też reguł z art. 91 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2019 r., poz. 506), dalej jako „u.s.g.” do stwierdzenia nieważności postanowień § 7 pkt 1-3.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2022 r., poz. 2492 z późn. zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej (§ 1). Kontrola, o której mowa w § 1, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (§ 2).

Zakres kontroli administracji publicznej sprawowanej przez sądy administracyjne obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej (art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.), powoływanej dalej jako: p.p.s.a.). Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 p.p.s.a.).

Przeprowadzona przez Sąd kontrola zaskarżonej uchwały w oparciu o powyższe kryteria wykazała, że skarga Wojewody jest zasadna.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że przedmiotowa skarga została przez Sąd rozpoznana na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym na podstawie art. 119 pkt 2 p.p.s.a., zgodnie z którym sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli strona zgłosi wniosek o skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym, a żadna z pozostałych stron w terminie czternastu dni od zawiadomienia o złożeniu wniosku nie zażąda przeprowadzenia rozprawy. Jak wynika

Sygn. akt II SA/OI 890/22

z akt sprawy, wniosek taki został złożony przez skarżącego Wojewodę oraz przez Radę w odpowiedzi na skargę.

W myśl art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506), uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Zgodnie zaś z art. 93 ust. 1 tej ustawy - po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

Ustawodawca nie określił rodzaju naruszeń prawa, które należy zakwalifikować do istotnego naruszenia prawa. Należy przyjąć, że są to takiego rodzaju naruszenia prawa, jak podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawa będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały, czy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania tych aktów.

Istotne jest także, że w procesie stanowienia aktów prawa miejscowego, organy samorządu terytorialnego związane są ramami stworzonymi przez ustawy. Akty prawa miejscowego są stanowione na podstawie upoważnień ustawowych, nie mogą zatem wykraczać poza jakiegokolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. Przepisy prawa miejscowego mają charakter wyłącznie wykonawczy w stosunku do ustaw, gdyż w Konstytucji RP nie zawarto delegacji prawotwórczych dla organów samorządowych.

Podjmując zaskarżoną uchwałę, Rada zobligowana więc była działać w zakresie przyznanych jej ustawowo kompetencji wynikających z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przestrzegając zasad stanowienia prawa lokalnego, określonego w przepisach tej ustawy.

Sąd podziela zarzuty skargi, dotyczące wskazanych w nich postanowień, które w sposób istotny naruszają prawo.

Rada w postanowieniach § 7 pkt 1-3 uchwały określiła zasady i warunki sytuowania

Sygn. akt II SA/OI 890/22

tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane oraz gabaryty i zasady sytuowania reklam oraz zakazy z tym związane.

Tymczasem, zgodnie z art. 37a u.p.z.p. - Rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane.

Przedmiot § 7 pkt 1-3 u.p.z.p. pokrywa się z przedmiotem, określonym w art. 37a u.p.z.p.

Z przepisu tego zaś w sposób bezsprzeczny wynika, że uchwała określająca powyższe zasady i warunki powinna zostać uchwalona odrębnie, niezależnie od uchwały w sprawie planu zagospodarowania przestrzennego.

Wskazać w tym miejscu należy, że art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p. zezwalający na określenie w planie miejscowym zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane, został uchylony na mocy art. 7 pkt 3 lit. b ustawy krajobrazowej. Oznacza to, że powyższa materia powinna zostać uregulowana w uchwale podejmowanej na podstawie art. 37a u.p.z.p., dodanym tą samą ustawą zmieniającą.

Uchwała podjęta na podstawie art. 37a u.p.z.p. ma charakter fakultatywny. Tryb i etapy podejmowania uchwały reklamowej określa art. 37b u.p.z.p. Z brzmienia tych przepisów wynika, że sytuowanie obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń nie następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Co do zasady, rada nie utraciła kompetencji do określania zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, jednakże według nowej regulacji powinna to uczynić w odrębnej niż plan miejscowy uchwale, stanowiącej akt prawa miejscowego.

Ustawa krajobrazowa obowiązuje od 11 września 2015 r., natomiast zaskarżona uchwała podjęta została 28 marca 2019 r., a uchwała w sprawie przystąpienia do zmian miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego miasta Barczewa z fragmentami terenu w obrębach Ruszajny i Bark – Wróćkowo, podjęta została w dniu 27 czerwca 2017 r. Przepisy przejściowe ustawy krajobrazowej nie znajdują więc zastosowania w przedmiotowej sprawie, bowiem procedura planistyczna została zainicjowana już po

wejściu w życie ustawy krajobrazowej, którą należy w sprawie stosować.

Nie można podzielić stanowiska Rady, że w uchwale nie ustalono zbioru zasad i warunków sytuowania reklam, obiektów małej architektury, ogrodzeń, które winny być regulowane uchwałą, o której mowa w art. 37a u.p.z.p. Postanowienia uchwały dotyczące wysokości ogrodzeń, rodzajów materiałów budowlanych z jakich mogą być wykonane, wielkości reklam i ich rodzajów oraz zasad ich umieszczania i zakazów z tym związanych, z całą pewnością spełniają wymogi określone w art. 37a u.p.z.p.

Nie zasługuje też na uwzględnienie zarzut organu, że w Gminie Barczewo nie obowiązuje uchwała krajobrazowa, dlatego jedynym instrumentem prawnym, regulującym kwestie ładu przestrzennego są postanowienia § 7 pkt 1 - 3 uchwały, a ich wyeliminowanie z obrotu prawnego doprowadzi do nieuzasadnionego zniesienia wymogów ładu przestrzennego, chaosu architektoniczno-krajobrazowego, kompozycyjnoestetycznego, a tym samym, nie będą spełnione wymogi ustawowe zawarte w art. 15 ust. 2 w zw. z art. 1 ust. 2 u.p.z.p. W celu zapobieżenia zniesieniu wymogów ładu przestrzennego, Rada ma bowiem kompetencje do podjęcia uchwały w trybie art. 37a u.p.z.p.

Wskazać jednocześnie należy, że kwestie przewidziane do uregulowania w uchwale podejmowanej na podstawie art. 37a u.p.z.p. – chociaż wiążą się z kształtowaniem przestrzeni publicznej oraz szczegółowymi warunkami zagospodarowania terenów w potocznym znaczeniu – nie mogą być uznane za tożsame lub mieszczące się w pojęciu „wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych” w rozumieniu art. 15 ust. 2 pkt 5 u.p.z.p., czy też „szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu” w rozumieniu art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. (por. wyrok NSA z dnia 28 kwietnia 2020 r., sygn. akt II OSK 1046/19). Istota powyższych zmian legislacyjnych sprowadzała się bowiem do „wyjęcia” zagadnień dotychczas regulowanych w art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p. tj. - zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane – z zakresu materii planistycznej i uczynienie z niej materii uregulowanej odrębną uchwałą, wydawaną na podstawie art. 37a u.p.z.p., bez zmiany fakultatywnego charakteru tej uchwały.

Stwierdzić więc należy, że zamiarem ustawodawcy było wyeliminowanie materii objętej art. 37a u.p.z.p. z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Rada nie utraciła jednak – co do zasady – kompetencji do określania zasad i warunków sytuowania

Sygn. akt II SA/OI 890/22

obiektów małej architektury, ogrodzeń, czy reklam, jednakże według nowej regulacji, winna uczynić to w odrębnej od planu miejscowego uchwale, stanowiącej akt prawa miejscowego.

Końcowo wskazać należy, że pozostaje bez znaczenia dla sprawy fakt, że Wojewoda, rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 8 maja 2019 r., nie objął zaskarżonych postanowień uchwały. Nie ma to żadnego znaczenia dla przedmiotowej sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, stwierdzić należy, że uregulowanie w planie miejscowym materii powierzonej przez ustawodawcę do unormowania w odrębnej uchwale, stanowi istotne naruszenie prawa.

Wobec powyższego, kontrolując zaskarżoną uchwałę w zakresie wskazanym wyżej, Sąd, stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdził jej nieważność w zaskarżonej części.

Na oryginale właściwe podpisy
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM
SPECJALISTA

Karolina Hymowicz